

амортизації нематеріальних активів;

- аудит операцій із вибуття нематеріальних активів;
- аудит операцій, пов'язаних із наданням права на використання

нематеріальних активів.

Важливе значення в організації і проведенні аудиту нематеріальних активів має збір аудиторських доказів.

Аудиторські докази – це інформація, що отримав аудитор для вироблення думок, на яких ґрунтується підготовка аудиторського висновку і звіту. Аудитор повинен отримати таку кількість аудиторських доказів, яка б дала можливість зробити необхідні висновки, з використанням яких буде підготовлено аудиторський висновок [2].

Аудитор спирається на аудиторські докази, які мають не тільки достатній, а й переконливий характер. Крім того, аудитор вишукує аудиторські докази в різних джерелах інформації і різного характеру для підтвердження того самого твердження.

Для збору аудиторських доказів слід застосовувати такі методи:

- документальну перевірку;
- підтвердження;
- спостереження;
- опитування;
- аналітичні процедури;
- узагальнення.

Особливу увагу необхідно звернути на планування аудиту нематеріальних активів, адже планування – один найважливіших етапів аудиту. Аудитор зобов'язаний чітко прогнозувати, контролювати й обліковувати процеси своєї діяльності для того, щоб забезпечити на кожній стадії роботи найефективніші процедури.

Отже, проведенню аудиту нематеріальних активів перешкоджає наявність проблем, зумовлених специфікою об'єкта аудиту та відсутністю належно розробленої методики. Таким чином, було проаналізовано методику аудиту нематеріальних активів, що є основою для визначення нових напрямів у обліку та аудиті, зокрема розроблення рекомендацій з удосконалення обліку, формування моделей аудиту та вигідності використання нематеріальних активів.

Список використаних джерел: 1. Податковий кодекс України від 11.10.2011 № 2755–17 – Режим доступу: <http://rada.gov.ua>; 2. Методичні рекомендації з бухгалтерського обліку нематеріальних активів, затверджені Наказом МФ України від 16 листопада 2009 р. N 1327; 3. П(С)БО 8 – Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 8 "Нематеріальні активи". Затверджений наказом Міністерства фінансів України від 24.12.2004 р. № 817; 4. Булига Р.П. Аудит нематеріальних активів комерційної організації: правові, облікові та методологічні аспекти: навч. посіб. для студентів вузів. – М.: Юніти-Дана, 2008; 5. Шульга С.В. Використання аналітичних процедур для здійснення аудиту нематеріальних активів / С.В. Шульга // Вісник Державної академії статистики, обліку та аудиту. – 2005. – № 4 (9). – С. 21 – 27.

ПРОЦЕНКО В.О., студент, м. Запоріжжя, Економіко-правничий коледж ЗНУ

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ВИРОБНИЧИХ ПІДПРИЄМСТВ

Інноваційні процеси відіграють важливу роль у сучасному розвитку. Саме завдяки нововведенням у галузі техніки, технології, організації праці та управління можливий різнобічний розвиток багатьох сфер суспільної життєдіяльності. Сучасне суспільство забезпечує зростання якості життя на основі безупинного вдосконалення

виробництва та інформаційно-технологічного оновлення. За відсутності такого оновлення суспільство занурюється до процесів стагнації, інноватика ж не дає такому статися. На жаль, розвиток інноваційних процесів на українських підприємствах відбувається повільніше, ніж у більшості розвинених країн. Це проблема для українського суспільства, тому що саме інновації мають забезпечити більшість необхідних сучасній Україні змін: соціальних, організаційних, економічних, технологічних, науково-технічних тощо.

Проблематика інноваційного розвитку в суспільстві взагалі та в окремих організаціях зокрема, привертала увагу багатьох науковців, а саме: В. В. Дорофійенко, А. І. Каширіна, Л. В. Кирина, О. Н. Лапко, О. О. Нагаєва, Л. І. Федулова, А. М. Чернега, Р. В. Яковенко та інші. Вони досліджували інноваційний потенціал України, визначали основні заходи підтримки суб'єктів інноваційного виробництва державою, виявляли найпоширеніші перепони на шляху формування інноваційного спрямування економіки України тощо. Потрібно зазначити, що сам інноваційний розвиток є постійно мінливим явищем, що з одного боку актуалізує, а з іншого ускладнює дослідження його особливостей та закономірностей.

Із точки зору інноваційного розвитку різні галузі економіки України не є рівнозначними. Як відомо, для промисловості нашої країни характерним є поєднання третього та четвертого технологічних укладів, із елементами п'ятого [див. 2]. Звісно вся промисловість не є однорідною за цією ознакою: машинобудування, наприклад, більшою мірою долучається до п'ятого технологічного укладу, у той час як металургійне й ливарне виробництво, навпаки, тяжіють до третього. Для промисловості розвинених країн світу сьогодні варто говорити про п'ятий технологічний уклад, який поступово починає змінюватись шостим. Так, із точки зору темпів технологічного розвитку промислова сфера України рухається уповільнено в порівнянні з розвиненими країнами і технологічне оновлення на виробничих підприємствах може бути охарактеризоване як наздоганяюче.

Це актуалізує важливість застосування принципів інноваційного управління та формування і впровадження дієвої системи інноваційного менеджменту на сучасних вітчизняних виробничих підприємствах.

Інноваційний менеджмент спрямований на формування й забезпечення умов розвитку та стратегічне використання потенціалу будь-якої організації [див. 1]. Системний розвиток окремих організацій призводитиме до розвитку суспільства загалом.

Постійне оновлення асортименту продукції та послуг, оновлення і створення нових виробничих систем, підвищення ефективності виробничо-збутової діяльності, підвищення продуктивності праці персоналу, зниження всіх видів витрат, розроблення і реалізація стратегії та тактики боротьби за лідерство, концентрація зусиль і ресурсів на найперспективніших напрямках розвитку техніки та технології тощо – завдання інноваційного менеджменту. Вирішення цих завдань призведе до ефективного розвитку підприємств. Зміниться виробництво, на українському ринку з'являться нові, більш конкурентоспроможні продукти, ніж наявні на цей момент.

Зі створенням нових продуктів у процесі розвитку інноваційних процесів, придуть також і нові технології, котрі допоможуть підняти науково-технічний рівень країни, просунути на закордонні ринки нові наукомісткі товари. Це надасть змогу залучати більшу кількість інвесторів до своєї діяльності.

Так, основною проблемою повільного інноваційного розвитку виробничих підприємств в Україні є недостатній рівень науково-технічного прогресу. Нові

технології у виробництві швидко змінюють структуру світової економіки. Відомо, що в економічно розвинених країнах 85-90% приросту ВВП забезпечується шляхом експорту високотехнологічної продукції. В Україні цей показник значно нижчий. Україна не встигає й за рівнем науково-технічного потенціалу.

Зазначену проблему на окремих виробничих підприємствах можна вирішити таким чином:

- цілеспрямовано створювати на виробничих підприємствах систему інноваційного менеджменту та цілковито інтегрувати її в основну діяльність підприємства;
- залучати висококваліфікованих іноземних спеціалістів із управління інноваціями та постійно підвищувати кваліфікацію персоналу;
- приділяти більше уваги інформаційним технологіям;
- визначати чіткий план інноваційного розвитку.

Інноваційний розвиток може бути якісним за умов високого науково-технічного потенціалу. Українські виробничі підприємства мають цілеспрямовано організовувати доцільну систему інноваційного менеджменту, що дозволить підняти рівень НТП до конкурентоздатної позначки.

Список використаних джерел: 1. Краснокутська Н.В. Сутність та зміст інноваційного менеджменту / Краснокутська Н.В. // Краснокутська Н.В. Інноваційний менеджмент : Навчальний посібник. – К. : КНЕУ, 2003. – 504 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://library.if.ua/book/4/486.html>. 2. Чухно А.А. Інституціонально-інформаційна економіка : Підручник / Чухно А. А. Юхименко П. І., Леоненко П. М. – К. : Знання, 2010. – 687 с. [Електронний ресурс]. – Режим доступу : http://pidruchniki.com/12631113/ekonomika/tehnologichni_ukladi_sutnist_osoblivosti_rozvitku#82

МАРДУС Н. Ю., канд. екон. наук, доцент, каф. економічного аналізу та обліку НТУ «ХП»

ТОВТ Ю.М., магістрант, каф. економічного аналізу та обліку НТУ «ХП»

ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СУТНОСТІ ПРИБУТКУ І СУЧАСНЕ РОЗУМІННЯ ЙОГО ЯК ЕКОНОМІЧНОЇ КАТЕГОРІЇ

Дослідження історичного розвитку концепцій економічної сутності прибутку та узагальнення існуючих визначень даної категорії в сучасних умовах господарювання є актуальним питанням. Прибуток відіграє провідну роль, висвітлюючи різнобічні економічні взаємозв'язки у процесі відтворення та забезпечує соціальний розвиток підприємства.

Без перебільшення можна стверджувати, що прибуток є однією з найскладніших економічних категорій. На протязі декількох століть економістами-класиками досліджувалась сутність поняття «прибуток» та висловлювались різні концепції його формування.

В економічній літературі одні автори розглядають прибуток у вигляді заробітної плати, відсотку та ренти, інші стверджують, що – це відсоток на капітал. Так, в марксистській літературі прибуток розглядається у вигляді перетвореної форми додаткової вартості, створеною найманою працею. В США та інших країнах з розвинутою ринковою економікою поширена концепція, за якою прибуток є винагородою за підприємницькі здібності. При цьому, на думку більшості авторів, головним джерелом прибутку є капітал.

Найбільших еволюційних перетворень теорія прибутку зазнала у ХХ столітті